Lydias underhåll 38:25; nr 2836 H. J., Borås 3 kr; nr 2837 M. B., Borås 10 kr; nr 2838 T. G. S., Falköping 24 kr; nr 2839 A. A., Fristad 8 kr; nr 2840 B. J., Göteborg 15 kr; nr 2841 E. K., Granbergsdal 3 kr; nr 2842 H. K., Gränna 5 kr; nr 2843 L. J., Hynboholm 8 kr; nr 2844 F. T., Hofors 8 kr; nr 2845 E. H., Idkerberget 25 kr; nr 2846 A. K., Jonstorp 2 kr; nr 2847 E. G., Järnforsen 50 kr; nr 2848 M. L., Knislinge 10 kr; nr 2849 Mongolkretsen i Karlstad gm. J. R., 107 kr; nr 2850 H. A., Kramfors 3 kr; nr 2851 J. J., Klevshult 8 kr; nr 2852 O. S., Källaryd 3 kr; nr 2853 B. o. E. E., Ljusdal 5 kr; nr 2854 Onämnd 5 kr; nr 2855 E. S., Malmö 8 kr; nr 2856 H. B., Malmö 10 kr; K. H., Malmö 8 kr; nr 2857 G. S., Månsarp 3 kr; nr 2859 I. B., Odensbacken 8 kr; nr 2860 M. N., Spannarp 3 kr; nr 2861 E. S., Strängnäs 3 kr; nr 2862 M. H., Smögen 3 kr; nr 2863 M. S., Tärnsjö 3 kr; nr 2864 A. L., Tärnsjö 20 kr; nr 2865 G. W., Tyringe 3 kr; nr 2866 E. E., G:la Upsala 8 kr; nr 2867 I. J., Växjö 2 kr; nr 2868 Onämnd 5 kr; nr 2869 V. B., Västerås 1 kr; nr 2870 N. F., Vinslöv 5 kr; nr 2871 E. J., V. Bodarna 2 kr; nr 2872 E. A., Örtofta 15 kr; nr 2873 A. S., Ödåkra 10 kr; nr 2874 E. S., Ö. Ljungby 23 kr; nr 2875 E. D., Djursholm 2 kr; nr 2876 I. G., Ingelsträde 4 kr; nr 2877 C. T., Tranås 30 kr; nr 2878 S. S., Hörby 5 kr; nr 2879 S. O., Ovanåker 8 kr; nr 2880 A. D., Kristdala 10 kr; nr 2881 R. P., Blomstermåla 10 kr; M. D—g, Stockholm för nov. dec. 10 kr; nr 2882 Hj. S., Borås 5 kr; nr 2883 S. J., Borås 10 kr; nr 2884 E. N., Bankeryd 8 kr; nr 2885 E. H., Bankeryd 3 kr; nr 2886 D. L., Borgholm 25 kr; nr 2887 A. S., Backe 1 kr; nr 2888 A. J., Bjuråker 3 kr; nr 2889 E. L., Broby 2 kr; nr 2890 C. G., Flisby 3 kr; nr 2891 E. M., Fridene 10 kr; nr 2892 N. G., Floda st. 3 kr; nr 2893 Hj. S., Gardvik 8 kr; nr 2894 H. K., Göteborg 8 kr; nr 2895 K. T., Göteborg 15 kr; nr 2896 E. S., Göteborg 500 kr; nr 2897 S. N., Höganäs 5 kr; nr 2898 E. S., Hovmantorp 13 kr; nr 2899 M. J., Hudiksvall 8 kr; nr 2900 E. S., Jönköping 8 kr; nr 2901 F. J., Karlskoga 8 kr; nr 2902 N. A., Klippan 2 kr; nr 2903 O. D., Kallinge st. 2 kr; nr 2904 A. A., Lidköping 10 kr;

Forts.

Varmt tack till varje givare!

»För att i Jesu namn alla knän skola böja sig, — — —
— — — och för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herre.» Fil. 2:10, 11.

Ljusglimtar från Mongoliet
— 27:de årgången —
ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.
Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*
Prenumerationspris kr. 2: — per år.
Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.
Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946
76907

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 5	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Maj 1946

Det bästa beviset.

I en del av den profana pressen får man i dessa dagar läsa om att missionen i Fjärran Östern synes resultatlös och icke längre fyller någon uppgift och att den för lång tid framåt är omöjlig att bedriva på grund av det kaos som råder där borta i samband med pågående inbördeskrig.

Emellertid är detta misströstans tal icke något nytt. Strax efter 1900 hördes det i långt skarpare tonarter än nu.

I engelsk missionslitteratur från den tiden läser man, att »nästan alla voro ense om, att inga föräldrar vid sina sinnens fulla bruk skulle någonsin kunna tänka på att låta sina barn resa till ett folk som kunde bära sig så fruktansvärt åt som det kinesiska».

Redan 1901, bara ett år efteråt började dock skaror av missionärer resa ut till Fjärran Östern igen för att på nytt bygga upp de förstörda stationerna och inspirera de modlösa och åt skilda håll förskingrade församlingsmedlemmarna till nya aktioner i evangelii tjänst.

Detsamma kommer att ske denna gång. När länderna i Östern övervunnit det stora krigets efterverkningar, skall missionärerna med samma sega uthållighet som hittills gå att fortsätta verket i förtröstan på sin Frälsare och i lydnad för hans bud.

Det är denna ande — den kristna missions-nitälskans ande — som behärskar vårt lands missionsfolk.

Vill man se bevis?

Det räcker att hänvisa till de stora missionskonferenser för ungdom, som hållits den sista tiden och präglats av stor hänförelse.

Läget på vårt fält.

Av missionssekreterare Magnus Havermark.

Det japanska nederlaget i Kina har ännu icke bringat någon fred eller ordning till vårt missionsfält. Ställningen därstädes såväl som i hela norra Kina är tvärtom än mer kaotisk och besvärlig än under den japanska ockupationen. Några absolut säkra underrättelser om vad som övergått våra stationer under de strider, som slutade med japanernas nederlag, ha vi ännu inte fått. Ingen av våra missionärer som nu allesammans torde ha anträtt hemresan lyckades dessförinnan komma upp till Mongoliet. Av deras brev framgår emellertid, att de befara, att våra stationer blivit plundrade och de kristna mongolerna delvis skingrade.

De förhållanden som rått och råda på vårt missionsfält för våra tankar till Jesu ord till Petrus i Luk. 22:31 »Simon, Simon! Se, Satan har begärt att få Eder i sitt våld för att kunna sålla Eder som vete».

»Sålla Eder som vete.» De orden uttrycka på ett träffande sätt den kristna församlingens ställning i Mongoliet i dag såväl som under de senaste fyra à fem åren.

Då nu breven kunna gå ocensurerade och vi här hemma träffa missionärer, som nyligen kommit hem, och få höra dem berätta om hur det varit under de svåra krigsåren, ha vi fått en både klarare och livfullare inblick i situationen på vårt missionsfält under den japanska ockupationstiden än vad de korta telegrammen kunnat ge.

Ingen av våra egna missionärer har emellertid ännu kommit hem, och vi kunna därför inte lämna några direkta underrättelser från de våra. Av vad vi hört framgår emellertid, att förhållandena i synnerhet på Golchaggan varit fruktansvärt svåra särskilt vid den tiden, då japanerna anhöllo vår missionär Paul-Georg Svensson. Av vad vi hört framgår, att då fanns det även bland de kristna falska lärjungar, judastyper, som förrådde sina lärare. Där fanns emellertid också sanna lärjungar, som led tillsammans med missionärerna och som trots all förföljelse inte kunde förmås att vittna falskt. Vi ha hört om Nandji, som också var anhållen och av japanerna hotades på många sätt, att hon ändå stod fast vid sanningen. Då man sade till henne,

att hon skulle skjutas och att hon fick skriva till sitt hem om vad som var hennes sista önskan, var det enda hon då skrev en hälsning till dottern: »Håll fast vid kristendomens sanning och fostra barnen i den kristna tron.» Senare blev hon emellertid frigiven.

Vi ha också hört om våra medarbetare Sharr och Borr, att de även under de värsta farotiderna stått fasta och försökt att hålla samman de bävande och försagda kristna.

Huru våra kristna ha det efter den förödelse, som nu senast torde ha övergått våra stationer, veta vi ännu inte. Nandji och troligen hela hennes hus ha flyttat undan från missionsstationen. De ha, förmodligen för att skydda sin boskap, försökt att dra sig bort till mera undangömda områden.

I de trakter av Mongoliet, där våra missionsstationer äro belägna, ha antagligen de kinesiska kommunisterna nu makten. Ännu har ingen direkt kristendomsförföljelse hörts av från deras sida. De norska missionärerna i Kalgan, vilken stad också ligger under deras välde, säga, att de visat sig vänskapligt sinnade mot dem. Vad framtiden bär i sitt sköte veta vi dock icke, och hur den politiska ställningen kommer att utveckla sig i fortsättningen är svårt att nu yttra sig om. Säkert är den lilla mongolkristna församlingen fortfarande i sållet. Vi få dock tro, att Jesu ord till Petrus: »Men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet», även gäller våra stackars mongolkristna vänner.

Vad har nu denna missionens nödtid att säga till oss, mongolmissionens vänner här hemma? Några ord ur passionshistorien säger oss vad Jesus vill med oss i tider av lidande och nöd: »Stannen kvar här och vaken med mig» (Matt. 26:38). »Vaken och bedjen, att I icke kommen i frestelse» (Matt. 26:41). Så talade Jesus till sina lärjungar, då han gick in i sin stora och avgörande kamp. Kampen mot synden intill döden. Ensam måste han kämpa denna kamp ända tills han kunde säga: »Det är fullkomnat.» Men striden mellan ljuset och mörkret fortsätter alltjämt. »Vaken och bedjen.»

Där ute på missionsfältet uppleva vi denna strid kanske än mera intensivt än här hemma. Missionens sak är Jesu sak, men den är också vår sak. Vi ha hört hans majestätiska missionsbefallning: »Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar.»

Dessa mäktiga ord har rört vid oss. Vi ha fått denna hans sak lagd på våra hjärtan. Där ute har till nu stått en liten skara

som bokstavligen hörsammat hans ord och gått åstad. Trötta och utarbetade söka de sig nu hem för vila.

Vi hade hoppats att några av våra hemmavarande missionärer och våra missionärskandidater redan i sommar skulle kunna resa ut. Ännu är det emellertid svårt att säga, om detta till följd av den politiska oron kan bli möjligt.

Inför alla de svårlösta frågor och problem som nu rullas upp för oss inom vår mission ville jag ställa inför oss de anförda orden ur passionshistorien. »Stannen kvar här och vaken med mig.» »Vaken och bedjen att I icke mån komma i frestelse.» Må de orden få bli en hälsning till oss från Jesus själv i denna missionens lidandestid.

Folke Persson skriver hem.

Välsignelserika ungdomsmöten pågå i Peking.

Peking 14 febr. 1946.

Tack för att Ni inte tröttnat att skriva, även fastän vi inte fått edra brev alltid. En del ha vi i alla fall fått. Tack, tack. De flesta av oss vänta oss en möjlighet till hemresa båtledes någon gång på vårsidan, och då skall jag komma med. Varför vi skulle vilja få Margith och barnen med i flyg hem, beror på, att hon är mera i behov av ombyte än vad jag är just nu; hon är mycket trött och kommer inte att kunna ta upp sig härute. Rolf skulle ju också behöva komma hem ett tag innan han ska börja i skolan.

Ni har undrat flera gånger i edra brev, om vi ha allt vad vi behöva för vårt livs uppehälle. Ja, det är ingen fara för oss på det sättet. Trots att priserna är skyhöga, även jämfört med hemma, så har det gått bra med ekonomien hitintills, och vi ha fått allt vad vi behövt. Vi ha ju fått dra in på både det ena och det andra, men inte så att vi lidit, vi ha haft det gott. Det värsta är barnens kläder. Allt vad tyg heter är oerhört dyrt. Vi ha fått en hel del gammalt av andra missionärer, som inte ha barn, och så ha vi kunnat göra om av gammalt. Rolf är nu i den värsta åldern, när det gäller kläder. Han sliter oerhört. Ja, det ska väl bli en märkvärdig dag, när de kommer hem till farfar och farmor,

alla tre pojkarna! Rolf är nu stora pojken på över sex år. Ni ska tro han var mallig, när den första tanden lossnat och han kunde låta bli att gråta när den togs ut! Ingemar är en riktig spjuver på över tre år nu! Vår Lasseman är också stor och duktig. Han brände sig mycket svårt strax före jul, så vi hade inte någon vidare trevlig jul på så vis. Ingen av läkarna trodde, att han skulle klara sig igenom det, men nu är han uppe och springer som vanligt igen. Hans vänstra hand kommer att bli lite skadad. Långfingret och pek- och lillfingrarna är krokiga och kommer att bli sådana. Men doktorn säger, att det kommer att gå att operera efter ett år eller så, och då ska lång- och ringfingrarna bli riktiga, men lillfingret blir nog inte alldeles bra, dock inte så, att han kommer att få något men av det. Att det gick så bra som det gick är alltsamman svar på mångas böner, det är uppenbart för alla.

Det är nu snart fyra år sedan vi kom ner från Mongoliet för att resa hem. Tiden går så fort. Som det ser ut just nu, är det nog inte mycket hopp att kunna komma upp till vårt fält, innan jag reser hem. Allt är så osäkert ännu i de trakterna. Vi ha heller ingenting hört därifrån på aldrig så länge. All trafik är avstängd.

Här i Peking har jag börjat med en sorts väckelsemöten. De gå under mottot: »Youth for Christ» — Ungdomen för Kristus! Det är inte jag ensam, det är nu sex stycken av oss som samarbeta. Vi ha haft rätt så goda resultat, så långt vi kan se. Den lokal vi använder oss av rymmer omkring 500—700 personer, och vi ha den väl fullsatt varje möte. Ännu så länge hålla vi inte mera möten än varje söndag kväll. I går kväll fingo vi bedja med nio personer. Och så har det varit nästan varje kväll. En kväll var lokalen så full, att vi inte kunde skaffa sittplatser till alla, och vi räknade med att 700 personer var där. Det är roligt att få vara med om sådana möten efter tiden i Mongoliet, där man inte fått se en enda komma. Tänk, vilken skillnad det ändå är mellan mongolerna och detta kinesiska folk, när det är fråga om evangelium. Kinesen tar emot, medan mongolen endast säger sitt: »allt är lika, allt är lika», och så tänker han på sin egen religion. Under dessa år har det varit en stor skara missionärer i Peking. En tid innan en del av dem reste till Shanghai var vi över 80-talet. 26 missionärer reste ned för ett par veckor sedan. En del av dem fick till sist följa med hela vägen, och kommer väl att vara hemma i Sverige i slutet av mars, om allt går väl.

De flesta av missionärerna är trötta, och därför blir det inte samma arbetsiver och nit som under vanliga förhållanden; an-

nars skulle man ju tycka, att det borde finnas flera, som kunde vara med och hjälpa till vid våra väckelsemöten här. Vi ha ju en del troende U. S. A.-soldater med också, en god hjälp. Våra möten är egentligen för U. S. A.-soldater och kineser, så vi använder oss av tolk. Antingen tolkas till kinesiska eller till engelska beroende på vad språk talaren använder sig av. Vi ha till och med tryckt en liten sångbok för dessa möten. Den är på engelska, det fanns ingen upplaga stor nog för oss. Engelska var ju förbjuden vid möten under japanernas tid, och så kom en hel del böcker bort. Det lilla häftet på 100 sånger har mött rätt stort intresse; många ha köpt sitt eget exemplar av det. Vi tryckte en upplaga av 1000 exemplar. Ni därhemma ha väl större möten än så här, så jag skulle kanske inte tala så mycket om det, men det är av stort intresse för mig, och jag ville gärna att Ni ska få lite inblick i vad jag håller på med under väntetiden.

Som det ser ut nu härute, tycks det vara svårare att ordna freden än det var att kriga för att få fred. Hur ser det ut i Europa egentligen? Vi få ju lite nyheter, men inte så mycket. Det måste väl vara en väldig nöd överallt? I Sverige är väl dyrtid förstår jag. Här betingar en kostym ett pris av omkring kr. 370—390, ett par skor kr. 50—60 minst, en överrock kan man inte tänka på, om man inte tänker göra konkurs, en dålig cykel kostar 150 kr., en bra 300 kr. Vi hade först tänkt resa över U. S. A. för att om möjligt få köpa en del saker, innan vi reste hem, och sedan för att få ett tillfälle att se Amerika, men vi ha helt och hållet övergivit den tanken. Alla platser för sådana båtlägenheter är så upptagna, att det är ingenting att tänka på.

Här bo vi fortfarande kvar i vårt stora flotta hus, som är mycket opraktiskt och tungarbetat särskilt nu sedan vi blev ett så litet hushåll. Svenssons har nämligen fått sitt eget hus nu. Nu är det bara vi två samt Gerda Ollén och barnen här. Det är förresten inte så flott längre nu, sedan alla amerikanarna kom och tog tillbaka allt i möbelväg, som vi lånat ihop. Vi hade nämligen lånat från militärförråden så gott som alla möbler. Nu är allt mer provisoriskt, och det liknar ingenting. Vi är dock mycket tacksamma för den tid vi haft i detta hus. För barnen har det varit en riktig fristad. Det ligger i utkanten av stan med ganska ren luft och en stor, härlig gårdsplan. Det är mycket därför som våra barn är så duktiga och matfriska. Det är faktiskt som ute på landet för barnen här; de är ute varje dag till sent på kvällen.

För ett par dagar sedan fingo vi brev från Chonking, den nya huvudstaden i västra Kina dit första flygetappen går. I brevet meddelas, att det kan ta från tre veckor och längre tid, innan

man kan komma vidare med flyg till Indien. Flyglägenheterna äro visst hårt anlitade. I Chonking lär det vara dyrt att uppehålla sig, och med det är väl Margiths möjlighet att flyga hem inte längre för handen. Men vi hoppas ändå, att det skall bli någon möjlighet snart. Anders Martinsson reser om en vecka till Shanghai. De ha fått ordnat för sig genom British and Foreign Bible Society. Martinsson skall bli Bibelsällskapets man i Kalgan nu, så han kommer väl att lämna Svenska Mongolmissionen.

Gud välsigne er tills vi mötas igen.

Med fridshälsningar.

Folke och *Margith Persson.*

Paul-Georg Svensson berättar.

Det politiska läget försämrat.

5 Tung Ssu Tou Tiao Ht Peking
den 24 febr. 1946.

Vi ha i telegrammen hem glömt att meddela, att det nu går att sända flygpost till oss här. Men jag hoppas, att Ni och våra vänner ha fått reda på det i alla fall.

Flera av våra norska vänner i Kalgan ha kommit till Peking. Det går att resa tåg mellan Kalgan och Hailar på Peking-Kalganbanan. Därifrån och till Chung lin Chiao (där tåget vände förr i världen) är järnvägen uppriven en sträcka på nära 60 li. Rälsen är bortburen, böjd, nedgrävd eller kastad i floden, och de flesta syllarna är uppbrända. Gränsen mellan de rödas och nationaltruppernas område går ungefär vid den stora muren. Där finnes ett område, som räknas som Ingen mans land, och på båda sidor därom är det spärrar, där varje resande visiteras. Fru Almblad for upp till Kalgan i slutet av januari och kom tillbaka i förra veckan. Hon fick pass här i Peking. Om det var från kommunisterna eller från den s. k. fredskommissionens kontor vet jag inte. När hon kom till Bibelsällskapets hus, ville vakten där hindra henne att gå in, men hon sa' bara tvärt ifrån, att de kunde inte hindra henne från att gå in i hennes eget hus. Under japantiden användes det som

skola av militärpolisen, japanernas gestapo. Nu tjänar det visst bara som boningshus för röda officerare. Hon gjorde inte något försök att få det utrymt nu, men hon tänker resa upp igen om tre veckors tid. Hur hon då skall bete sig för att få tillbaka huset vet hon inte än. De röda ha i sin tidning i Kalgan förklarat, att de ha behov av läkare och sjuksköterskor och andra som deltaga i praktiskt arbete för folkets bästa, men att de icke ha någon användning för bibelordets förkunnare.

I går kväll fick vi höra, att det är riktiga bataljer i Manchuriet mellan ryssar och kineser. Den kinesiska pressen börjar också bli mycket kritisk mot ryssarna. Den amerikanska marinen håller även på att sätta sig i krigsdugligt skick. Pastor Williams, som förr var i Kalgan, är nu här i Peking i den kinesiska regeringens tjänst, som förbindelseofficer. Han flög till Kalgan för en tid sedan med de amerikanska plan, som ännu gå i fredskommissionens tjänst. På resan upp for de över Dolanor för att se, om det fanns några ryssar där. De sågo inga under den tid av en timme då de kretsade över staden. Men i går hade Williams fått höra, att det fanns ryssar i dessa trakter men de gömde sig undan. Av mongoler, som nyligen kommit från Mongoliet, ha vi hört, att Sunnit-furstens palats är bränt. Den honom närstående hövdingen Bå Dalle blev tillsammans med många andra fängslad och förd norrut, men han dog på vägen.

Sunnit-fursten själv är här i Peking. Han flydde tillsammans med japanerna från Kalgan. En av Bibelsällskapets medhjälpare i Kalgan, bibelspridaren Tommer, blev tagen av de röda. Tommer har sedan varit i Kalgan, men nu är han sänd till Urga tillsammans med många andra. Det heter, att avsikten härmed är, att »hans hjärna skall omformas». Vår medarbetare Sittena låg sjuk i Dåjen, där han var lärare då ryssarna kom. Han kom sedan hem till Hatt in Sum. Var han är nu, vet vi inte. Nandji var i livet i höstas, men bodde inte i Golchaggan. Våra stationer ha blivit plundrade. I Hatt in Sum hade man bl. a. tagit ut orglarna på gården och slagit sönder dem. Många unga kvinnor ha också sänts till skolor i Urga. Mongolmissionär Rodinoff, tillhörande adventisterna, försökte för en tid sedan att fara upp till Durbet från Kalgan, men han kom inte längre än till Tjapse. Där var ryssarna stationerade och han måste vända. Det sägs att han skulle få tillåtelse att resa till sin station senare, men det ha vi inte fått bekräftat.

Av Alliansmissionens missionärer är det nu bara två på fältet, fru Blomdahl och Thali Andersson. Missionär Hosea Svensson

Himlens tempel i Peking.

med familj är i Shantung och Simonsson och Lindéns ha varit i Ningsha, men ämna sig tillbaka. Missionärerna Ester Svensson och Lindberg kommo ner med ett amerikanskt plan häromdagen. Lindberg hade feber, men är nu bättre. Helgelseförbundets missionär Silverbrand reste upp till Kalgan med plan för fjorton dagar sedan. Han skulle söka att få missionär Melins från samma sällskap ner till kusten. De ha varit på rött område ett års tid. Men Silverbrand kom inte längre än till Yangkao. Där ligger missionär Carl Olsson från samma sällskap svårt sjuk, och dr Fotland har rest dit. Troligen är det tyfus. Så vitt vi kan döma, vore det bäst, om alla kom hit ner, tills det har ordnat sig däruppe. Men så är det dessa missionsstationer, som är ett hinder, som gör att man för deras skull drar sig för att resa ned. Det hindret betyder i många fall beträffande nedresorna lika mycket som det att arbetet blir nedlagt. I Saratsi lär de röda ha plundrat stationen, sedan Simonssons reste, och nu fruktar de andra, att det skall bli likadant på andra ställen, om utlänningarna ger sig iväg. I Shansi finns det nu en antireligiös rörelse, som är så stark, att de som vill ha officiell anställning måste avsäga sig all religion. Runt om Tatung är de röda herrar. Det är svårt att få in matvaror dit. På sina håll råder ett förskräckligt våldsregemente.

Det händer att de rika t. o. m. bli stenade av pöbeln, för att nu inte tala om andra rysligheter. Menige man säger, att det är mycket värre än under japanernas tid.

Läget i norra Kina är sålunda alltjämt mycket svårt. Än har Kina ej förmått övervinna efterverkningarna från det förfärliga och långvariga krig det under så många år varit invecklat i.

Vår kamrat, missionär Josefine Olsson är i Kalgan. Hon har tidigare bott på sjukhuset. Lydia, ett av våra barnhemsbarn, är hos henne. Josefina är nästan blind nu. Hon har inte kunnat läsa sin bibel under flera år. Nu läser Lydia för henne på mongoliska. Men hon älskar fortfarande mongolerna och skall tillbaka till Mongoliet. Lydia höll på att bli blind förra sommaren och kom hitner till Peking på samma gång som jag. Så visade det sig vara det gamla vanliga, och sedan hon fått behandling har hon blivit bättre dag för dag.

I Mongoliet har tillämpats samma metod som i Manchuriet. Man har tagit en väldig massa djur och fört dem norrut samt även i övrigt »kammat rent». I dag har det varit antirysk demonstration på gatorna här i Peking. Den nya ostmongoliska sovjetrepubliken väntas ta fast gestalt så småningom.

Nu sända vi ett nytt telegram till expeditionen och ber om pengar. Det blir dyrt med hemresorna. Än så länge finns det inga bestämda priser eller reselägenheter. Men det gäller att ha pengar till hands, när det blir något tillfälle. Och så är vi rädda för, att myndigheterna utfärdar förbud mot att utländsk valuta får utbetalas i sedlar. Nu kan vi få det i amerikanska sedlar, och så växla vi efter hand. För resecheckar och drafts betalas det mycket sämre. De pengar vi ha i Amerika kommer loss med tiden, men vi anser det vara bäst att försäkra oss om medel i tid. För resa med amerikanska båtar fordras sju olika vaccinationer. Till första april få vi bo hyresfritt i detta hus här på språkskolan, som ett erkännande för den hjälp jag gav i höstas, då japanerna flyttade ut. Och jag har en känsla av att det efterhand skall bli något tillfälle för oss också att komma i väg hem. Priserna här är rosenrasande. En krona är nu omkring 500 mex. dollars efter Chinese National Currency och 2.500 av de pengar japanerna använde här. Så Ni förstår, att vi är miljonärer. Men allt stiger varje dag mycket mera än växeln på gulddollarn. Det är mycket värre än på japanernas tid. Var skall det sluta? Kära hälsningar till er allesammans.

P.-G. S-n.

Drag ur Mongoliets historia.

Marco Polos medeltidsskildringar i nutidens ljus.

Marco Polo, den italienske författaren (död 1324) berättar i sin berömda reseskildring från sina färder i Asien, att mongolerna redan på 1200-talet befunno sig i livlig kontakt med kristendomen. Redan flere århundraden tidigare hade nestorianska kristna grundlagt mission därstädes, och Marco Polo talar om den kristne prästkonungen Johannes och hans militära bedrifter.

Emellertid vill det synas, som om den form av kristendom, som mongolerna på Marco Polos tid stiftat bekantskap med, ej var av särdeles högstående art. Den nämnde kristne »prästkonungen» beskrives som en krigisk furste, och hans krigföring var säkerligen ej mildare än hans hedniske antagonist, en av Djingiskans efterträdare, Kublai-kan. Hade kristendomens representanter i Mongoliet varit av samma ädla kynne som vår Ansgar och dennes efterträdare, är det inte omöjligt, att den religiösa utvecklingen i Mongoliet genom seklerna gått i annan riktning.

När Mongoliets härskare 1256 ställdes inför frågan, om han ej ville acceptera kristendomen, gav han enligt Marco Polo det beskedet att han personligen ej hade något emot kristendomen, men att han ansåg de hedniska trollkarlarna skickligare att utföra under än de kristna prästerna, som ej förmå något i den vägen. Så förklarade han, att de förra kunde trolla på det sättet, att bägare med vin ställdes inför honom »utan att någon mänsklig hand vidrört dem». Vidare förklarade han sig rädd för att hedningarna lätt skulle genom sina »djupa» trollkonster kunna »bringa honom om livet», om han övergick till kristendomen.

Man ser, hur fast grepp vidskepelsen redan då hade över den mongoliska folkvärden. Och detta fruktansvärda grepp har icke slaknat under de århundraden, som gått sedan dess.

Jämsides med tron på trolldomsväsen gick grymheten. Marco Polo berättar om en egendomlig episod, där den religiöst färgade vidskepelsen förenar sig med ett grymt sinnelag. En högättad fånge som stämplat mot kejsaren avlivades på det sättet, att »han lades i två mattor vilka häftigt skakades ända till livet flytt». Anledningen var, att man ville undvika direkt blodsutgjutelse, när det gällde en furstlig person. Än i dag ingår det i lamaismens gudstjänstbruk, att det är gudfruktigare att undvika blodsutgjutelse, när avlivande kan ske på annat sätt — även om det sättet innebär ökad grymhet.

Marco Polo skildrar också mongoliska gudstjänstbruk. »De dyrka — berättar han — avguden med rökelse; de höja sina händer och beröra marken med ansiktet, kastande sig ned på marken inför Guden. De tro vidare, att själen är odödlig, nämligen så, att den omedelbart efter mannens död vandrar in i en annan kropp och det enligt den regeln att om han fört ett dygdigt eller dåligt liv kommer hans framtida tillstånd att bli bättre eller sämre i förhållande därtill.» Som synes, var redan då samma lära i svang, som de mongoliska prästerna begagna sig av, när de i dag söka skrämma folk från att bli kristna. »Eder ande kommer efter döden ej att få någon ro utan kommer att få bo i ett orent djurs kropp», det är den hotelse prästerna än i dag bruka slunga ut mot sådana som vilja bli kristna.

I övrigt är det frapperande, hur mycket det är som stämmer i Marco Polos skildringar av dåtida religionsbruk, om man jämför dem med nutidens. De hemska trolldomskonsterna från lamaprästernas sida gent emot sjuka erinrar om nutidens. Detta folk är ett folk, där skräcken för onda andar gått alla i blodet sedan uråldriga tider. Ett annat drag som är lika då och nu, är de höga prästernas och munkarnas snikenhet. Marco Polo berättar, att de bruka uppvakta kejsarens uppvaktning med anmaningen att sända dem får och annan boskap i stort antal — detta för att de genom sina brännoffer ska beveka gudarna att skona landet från pest och hungersnöd. Men sedan de väl fått djuren, offra de endast spadet, vari köttet kokats, åt gudarna. Metoden är sig lik genom tiderna.

Ett annat drag i mongolfolkets psyke, som hos Marco Polo helt naturligt väckt avsky, är folkets sexuella »frigjordhet». Här gå furstarna — berättar han — i täten i så måtto, att de från vissa provinser systematiskt genom höga ämbetsmän låta utvälja unga flickor i stort antal till sina bihustrur, vilket uppskattas som en hedersbetygelse åt vederbörande familjer. Ett än vidrigare bruk är det, att de gifta mongolerna gärna överlämna sina hustrur eller döttrar till resande främlingars sexuella lystnad, en sed, som anses ha religiös sanktion, ja, räknas som Gud särskilt behaglig. Som bekant fortlever samma ohyggliga åskådning än i dag särskilt visavi lamaprästernas livsföring.

När man läser 1200-tals-resenärens skildring av dylika excesser, kan man ej undgå att göra den reflexionen, att även här bekräftar sig bibelordet, att »synd är ett folks fördärv». I dag är den mongoliska befolkningen reducerad till några få miljoner — detta främst beroende på de veneriska sjukdomarna, som likt ett fruktansvärt gissel slagit detta folk.

Här som i så många andra avseenden är det de stora mongoliska folkledarna som fört sitt folk vilse — detta folk, som genom tiderna företett bilden av »får utan herde», bilden av sådana vilseledda, okunniga och därför plågade varelser, inför vilkas öde Kristus erfor sådan smärta och sorg.

Eljes är det inte bara stora likheter utan också stora olikheter mellan Marco Polos mongolfolk och mongolrike och det nuvarande. Den venetianske resenären skildrar ett rike, där en sagolik prakt rådde i de högre stånden och där oerhörda rikedomar hopförts från en rad underkuvade folk. Det är ju att märka, att på den dåvarande härskaren Kublai-kans tid hörde till Mongoliet ej bara de av Djingis-kan behärskade och erövrade områdena, som omfattade länderna från Stilla Havet i väster till floden Dnjepr i Ryssland utan också Sydkina och Bortre Indien, som erövrats av Kublai-kans själv. Detta gigantiska välde tillkämpade sig de stora mongoliska krigförarne ej bara genom sitt fältherresnille och genom sitt högtstående härväsen utan även genom sin hänsynslösa grymhet. Djingis-kans väg »gick fram i skenet av brinnande städer, och som minnesvårdar efter sig lämnade han pyramider av dödskallar», skriver en hävdatecknare. Även i så måtto har de mongoliska folkledarna givit sitt folk ett dåligt exempel, lämnat efter sig ett arv i förbannelse. Nu för tiden får Mongoliet självt i viss mån pröva på den bistra lott som dess egna härskare för 700 och 800 år sedan beredde så många främmande nationer — lotten att vara ett lydland, beroende av en mäktig grannes godtycke. Ett arv från den grå forntiden är säkerligen den böjelse för våldsdåd och röverier med ty åtföljande terrorisering av en värnlös befolkning, som ända in i våra dagar trätt i dagen bland detta folk och som berett våra missionärer och våra infödda kristna så mycken oro och så många lidanden.

I sanning, Mongoliets världsliga och andliga ledare i gammal och ny tid ha fört detta arma folk vilse och hopat över det en mångfald av plågor och vedermödor. Det är nu i vissa avseenden ett av de mest hemsökta folkslag i världen och torde just nu stå inför en period av nya och svåra prövningar, utsatt som det är för mäktiga främmande staters annekteringslusta. De enkla och fattiga nomader, som med sina hjordar här söka sig en torftig bärgning i ett kargt land, höra säkerligen till dem, vilka Frälsaren känner medlidande med enligt bibelordet:

— Han ömkade sig över dem, eftersom de voro lika får, som icke hade någon herde!

J. M. O.

Kristen mission — ungdomens sak.

En inspirerande högtid.

Under den andra Allmänna Missionskonferensen för Ungdom i Nässjö förnams redan från början den Andens enhet, som utmärkt varje weekend för missionärskandidater i Stockholm. Då vi nu var blott 45 missionärskandidater bland över 500 deltagare från alla delar av vårt land, anade vi, att i förhållande till de 400 à 500 redan antagna och ännu ej antagna missionärskandidaterna är det en ansenlig skara av hemmafrontens ungdomar, som vill verka för denna enhet. Och vi såg häri Guds bokstavliga svar på Jesu bön i Joh. 17:20—23.

Missionsstudiet, missionslektionen och det offentliga bordssamtalet om missionen gav tillsammans ett vidgat missionsperspektiv. Här var vi samlade från 37 missionsorganisationer (med våra utländska gäster) och antalet svenska missionärer uppgår till 1200. Därför får vi icke intressera oss blott för vårt eget missionssällskap och egna missionsfält. Detta betonades också i appellen från Svenska Missionsrådet: »Gör er beredda!» Beredskapen innebär främst: Att studera missionen och få fakta från *alla* missionssällskap, eftersom mission är ett *enda* stort arbete, där alla får ta på sig bördan från de svårarbetade platserna. Beredskapen innebär, att vi lära oss älska annan mission än vår egen, andra folk, ty det är ju Kristi kärlek, som missionen bygger på. Att samarbeta med alla samfund, ty vi hör alla Kristus till. Att inse betydelsen av samarbete mellan kyrkorna på missionsfälten, eftersom missionärens ställning ej längre är ledarens utan kamratens. Kallelsen måste stå så klar för mig, att jag kan falla tillbaka på den i de svåraste prövningar, och redan nu bör jag lära mig känna till folkets religion, kultur och tänkesätt, så att jag kan se och förstå dess andliga och moraliska nivå, då jag kommer ut.

Särskilt glädjande tyckte jag det var, att Mongoliet och Centralasien med sina många miljoner, som ännu ej hört evangelium, ofta omnämndes och att svårigheterna betonades för att väcka djupare intresse och nöd för dessa folk. Under konferensen fick jag också höra om tre ungdomar, som, om Gud öppnar vägen, är villiga att gå till Mongoliet. Därmed att Gud kallar arbetare

ditut, tycks han vilja visa, att missionen i stäpplandet ej är slut ännu. För mig blev tanken den: Kanske vi ska få upprätta stationer på nya platser? Kanske Gud genom det som timat vill visa oss, att vi ska få »vidga ut platsen, förlänga tältstrecken och göra tältpluggarna fastare» även i Mongoliet.

Till slut ville jag få anföra en sak, jag hörde för några dagar sedan. På Stiftelsens fält i Jubaland, där stationerna i åratal legat nedrivna och skövlade, levde dock *evangeliet* kvar hos bl. a. några förutvarande elever vid missionens skolor. Är icke detta ett löfte även för oss att verksamheten och församlingen på Hattin Sum, Golchaggan och Dojen ej är slut än? Låt oss därför hålla ut i förbönen!

Evangeliska Skolan, Kortebo i april 1946.

Paul Eriksson.

»Öster, väster, norr och söder. Korsets armar överskygga. Alla äro våra bröder, som på jorden bo och bygga.»

Osökt gick tanken till dessa psalmens ord, när man såg teckningen på de deltagarkort som skarorna vid missionskonferensen bar. Korsets ljus strålade ut över jordens alla länder. Vi, som hade glädjen att vara med de dagarna, kommer att minnas Nässjö som en strålande utsiktsplats, där vi fingo skåda Guds syner. Öster, väster, norr och söder, ja, hela världen mötte oss inte bara under missionslektionen, då vi hade missionskartan framför oss, utan också i föredrag, vittnesbörd och bön. Vi anade något av de uppgifter, som vänta på ungdomen, framtidens missionsfolk. »Gå, gå, skördeman gå», ljöd sången stark och mäktig från unga människors läppar. Säkert var det flera, som de dagarna fingo nåd att svara: »Herre, här är jag, sänd mig.»

»Varför bedriva vi mission?» Frågan ställdes i ett bibelstudium under konferensen. Svaret kom också omedelbart. »*Gud vill det.*» Tänk på missionsbefallningen! »Kristi kärlek tvingar oss» att föra frälsningens glada budskap vidare till alla folk och länder. Vem skall gå? Den Gud kallar. Kallelsen är en order. En order diskuterar man inte, man lyder. Vid ett mycket intressant och livligt uppskattat bordssamtal om missionen berördes kallelsen, den allmänna och speciella missionskallelsen samt utbildningen för missionskallet. Det framhölls bl. a., att kallelsen är in-

dividuell. Det som är en tydlig kallelse för den ena är det ej för den andra. Under samtalets gång poängterades också mycket vikten av att utbildningen för missionärskallet blev så grundlig som möjligt. Den som satt och lyssnade nedanför estraden fick kanske lätt den uppfattningen, att en missionär helst borde kunna allting, han skulle vara tusenkonstnär. För den som skriver dessa rader kändes det därför som en befrielse, när ledaren för samtalet till sist anförde orden ur Sakarja bok: »Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren.»

Missionen enar och driver oss samman. Det kände vi, som voro med i Nässjö. Så gott som alla eller kanske rent av alla Sveriges missionsorganisationer och samfund voro representerade, men vi kände oss som ett ändå. Det fanns inga murar eller skrankor mellan oss. Det var en underbar gemenskap.

»Det jag inte känner, det mig inte bränner». Dagarna i Nässjö gav oss god kunskap om svensk mission, inte en död kunskap utan en levande. Missionen »bränner» oss, det förnams i gripande vittnesbörd och brinnande bön. Vi som voro med på konferensen vill ej likna flickan vi hörde berättas om. Hon hade fått en slant av någon, och modern undrade, om hon lagt den i missionssparbössan. »Neej», kom svaret litet förläget, »jag tyckte, att farbror i gottaffären kunde få ge den.» Men missionen är ej något man bör överlåta åt andra. »Kristen mission — ungdomens sak.» Den har vi ej råd att lägga över på andra. Det är nåd, oändlig nåd att få vara med och dra sitt strå till stacken.

Katarp, Tranås i april 1946.

Anna-Lisa Thorsell.

»Missionskonferensen i Nässjö» — den rubriken har mött oss i kristliga tidningar sedan ett halvår tillbaka, och Sveriges missionsfolk har tagit den med i bön inför Gud. Vi, som erfarit hur missionen berikat vårt liv, önskade, att den välsignelsen skulle komma också vår uppväxande och mognande ungdom till del.

Nu, då konferensen är ett minne blott, ville jag försöka ge några små glimtar därifrån, för att Herren också skulle få höra sina vänners tacksägelse för vad konferensen gav.

Vad den gav, ja — det går inte att mäta, emedan det som tilldrager sig i själarnas värld, undandrager sig vår bedömning, men

då vi tacka för vad som syntes och förnams, låt oss också tacka för all den osynliga välsignelse, som från denna konferens gått ut över landet, ja, över världen!

I högmässan Marie Bebådelsedag påmindes vi så dyrbart om dessa Herrens dolda, heliga vägar. »Delaktigheten i Kristus», sades det, »spränger alla gränser, nationer och tider. I Kristus ha vi samhörighet med den levande församlingen i vår tid, i gångna generationer och i kommande släkten.»

I dessa dystra tider, när det synes, som om ungdomen vände Gud ryggen, var det en stor glädje att se den månghundrahövdade unga skara, som samlats. Bara den synen var ett stort tacksägelseämne.

Det brukar vara svårt att knyta till, när man endast kommer med på en konferens en dag i slutet, men här fann man sig med ens, med de andra under en öppen himmels välsignade flöden. Guds Ande verkade till frälsning och förnyelse. En sextiofem års man, som »levt i sus och dus» blev överbevisad om synd vid en av förmiddagens gudstjänster och vände sig till Gud. En ung flykting, som kommit till Sverige dagarna före konferensen, mötte där sin Frälsare. Låt oss tacka för dessa och för dem, som bara Gud vet om! Så lät Gud oss se något av den yttre missionens välsignade återverkan. Vi ställdes också inför dess ofrånkomliga nödvändighet.

En missionär berättade en händelse ur Anny Charmichaels liv, som säkert grep oss alla. Miss Charmichael är engelska och har verkat i Indien till rik välsignelse. Hon såg liksom i en syn en oändlig skara blinda, vilka alla skyndade mot en fruktansvärd avgrund. Somliga rusade framåt under höga rop, andra under djup tystnad. En handfull människor strävade med all makt att hejda dem, men skaran av räddare var för liten och otillräcklig.

Under ett träd i närheten satt en massa unga människor, som obekymrat bundo kransar åt sig av tusenskönor. Uppmärksamheten helt riktad på vissnande värden och händerna sysselsatta med angenämnt tidsfördriv, medan de blinda rusade mot döden. Några reste sig för att skynda till undsättning, men de andra höllo tillbaka. Miss Charmichael gick fram till avgrunden. Där hörde hon orden: »Din broders blod ropar.»

Det ropade till oss också under konferensen i olika sammanhang, stundom i korta definitioner. Det blev sagt: »Hedendom är människans förtvivlade uppåt; kristendom är detta: nedåt sträcka sig hans eviga armar!» »Hedendom *kan vara* godhet, själsfinhet, fromhet, men — icke frälsning. Ty det gives icke

något annat namn (än Jesus) under himmelen, bland människor givet, i vilket vi kunna bliva frälsta!»

Ja, »frälsningen tillhör vår Gud, honom, som sitter på tronen, och Lammet.» »Riket är ditt och makten och härligheten i evighet». Se här de starka grundackord i konferensen, jag förnam. »Han (hon) for sin väg och var glad».

Hälsingborg i april 1946.

Elsa Bengtsson.

Meddelanden.

När detta nummer av tidningen redan förelåg färdigt, nådde oss ett telegram från missionär Svensson i Peking. Det beredde oss stor glädje, då det säger oss, att missionärernas planer beträffande hemresorna nu tagit fastare former. Telegrammet lydde:

»Penningarna tacksamt mottagna. Ollén, Hansen och Halldorf lämnade Peking för Chungking fredag den 12 april. Perssons och Vivan Almqvist väntar på båt i Shanghai. Svenssons lämnar Peking för Shanghai efter påsk.

Fröken Gerda Ollén, syster Dagny Hansen och missionär Halldorf, som tillhör Pingstmissionen, reste sålunda med flyg från Peking till Chungking den 12 april.

Familjen Persson och fröken Almqvist resa hem med båt från Shanghai, likaså familjen Svensson.

Ett ännu senare från Bombay i Indien anlänt telegram meddelar nu, att *missionär Gerda Ollén och hennes kamrater den 25 april anlände till Bombay,* där de önska avvakta flyg hem med det svenska missionsplanet Ansgar. När en dylik flygfärd kan anträdas för våra missionärers vidkommande, ter sig för närvarande mycket ovisst, att döma av de upplysningar vi erhållit här hemma.

Emellertid är det en anledning till glädje, att dessa våra missionärer redan hunnit så långt på väg hem som till Bombay.

*

Ett nyligen anlänt telegram meddelar att familjen Marthinson är på väg hem. De avreste från Shanghai med en engelsk repartieringsbåt den 29 mars och kunna väntas hem i början av maj.

*

Från familjen Svensson, Peking, har meddelande ingått om en dotters lyckliga födelse. Den lillas namn är Kerstin Delly Maria. Såväl moder som barn befunno sig väl. Vi förena oss med föräldrarna i tack till Gud för denna gåva till dem.

*

Svenska Mongolmissionens syföreningar i Stockholm anordnar försäljning tisdagen den 7 maj kl. 12—20 å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, Stockholm. Vid andaktsstunden kl. 1 e. m. talar dr *Fride Hylander* och kl. 7 em. pastor *Johan Hagner.*

Gåvor till försäljningen mottagas med tacksamhet på expeditionen, Brunnsgatan 4 samt försäljningsdagen på Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69.

Vi inbjuda på det hjärtligaste till besök och deltagande i denna försäljning.

*

Missionär Edvin Bohlin skriver till Ljusglimtar:

Det var en stor förmån att få vara med och se den stora skara unga missionärskandidater, cirka 250 personer, samlade till weekend i Stockholm den 6—7 april.

Att helt oberoende av samfund, social ställning eller kön få mötas omkring tidens största företeelse — missionen — det var att på nytt uppleva Pauli ord: »Här är icke jude eller grek, icke man eller kvinna; alla äro vi ett i Kristus.»

Högtiden tog sin början på lördag eftermiddag i Ansgariikyrkan, där vi alla hälsades välkomna, och ordföranden angav mottot för weekenden: »Kristus behöver alla — alla behöver Kristus.»

Efter tesamkväm inledde missionär Strutz aftonens samtal över ämnet: »På det att alla må vara ett.» Tal. framhöll, hur svårt det är att för närvarande realisera en organisatorisk enhet. Vi få dock icke se oss blinda på detta, utan göra klart för oss vad vi ha gemensamt. Vi ha en och samme Gud, en och samme kallelse till helig tjänst. Om vi har mycket gemensamt,

bör vi taga nödig hänsyn till varandra. Vi må också komma ihåg, att vi ha ej bara ett som förenar oss utan *En* som förenar oss.

I samtalet som följde gjordes många goda inlägg. Jag minns särskilt med tacksamhet vad en av våra vänner från Pingstmissionen yttrade. Hon tyckte, att det luktade illa när vi förtalade varandra. Låt oss avstå från sådant. Vi få inte döma sådana som tänka annorlunda än vi. Vi måste omfatta dem med kärlek och förstå dem. Låt oss se positivt på varann och taga vara på det goda som finns.

Söndagens program upptogs av morgonbön och gemensamma gudstjänster. På förmiddagen vittnade tvenne missionärskandidater med värme och heligt allvar, och en kör från Kaggeholms Folkhögskola bidrog med sång.

Det har blivit sed, att varje weekend ett missionssällskap får presentera sin mission. Denna gång var det Frälsningsarmén som företräddes av major Wikfeldt, som berättade om många av missionens förkämpar. Tal. omnämnde att deras missionsarbete, när det gällde färgade folk och rörde sig om svenska missionärer, daterar sig från 1887, då de första tio missionärerna utsändes.

På kvällen samlades vi omkring ämnet: »Missionskartans vita fläckar.»

Missionär John Andersson talade om missionen bland mohammedanerna. Det var ett av stor gripenhet framburet budskap. Tal. påvisade i hur hög grad denna mission blivit försummad. Svårigheterna äro stora, men möjligheterna äro lika stora, som kärlekens makt är större än mörkrets. Även bland detta folk har kristendomen gått fram. Det hoppfulla är, att vinner man en mohammedan för Kristus, så vinner man en missionär.

Det är ej här platsen att referera föredraget, men möteledaren gav omdömet omedelbart efteråt: »Vi ha fått något att tänka på. Vi ha fått 230 miljoner mohammedaner lagda på våra hjärtan.»

En annan vit fläck på missionskartan är Rysslandsmissionen.

Med utgångspunkt från Jes. 9:1. »Natt skall icke förbliva där nu ångest råder» talade sekr. Düring om missionen bland slaviska folk. Missionen möter här stora svårigheter. För närvarande arbetar missionen bland annat med bibelspridning bland ryska krigsfångar i Europa.

Det är med stor tacksamhet jag ser tillbaka på dessa givande dagar av endräkt och inbördes kärlek.

Läget är alldeles för allvarligt för att vi skulle stå reserverade, kyligt och kritiskt iakttagande varandra på grund av att vi blivit födda och fostrade i skilda andliga hem.

Låt oss fatta varandras händer till ett trofast och heligt förbund. Då skall vi gå nya tider tillmötes, då himmelrikets vår skall blomma i tidens vildmark.

Edvin Bohlin.

Influtna missionsgåvor.

Mars månad		*Januari—mars månader*	
1945	1946	1945	1946
6.413: 04	6 273: 84*	19.460: 11	21.344: 94**

* Därav till hem- och utresor 521: —.
** Därav till hem- och utresor 1.077: —.

Redovisning.

DECEMBER MÅNAD.

Forts.

Nr 2905 O. R., Lyckås gård 6 kr; nr 2906 A. L., Lannabruk 9 kr; nr 2907 G. K., Norrköping 3 kr; nr 2908 O. J., Norrköping 25 kr; nr 2909 L. K., Risinge 8 kr; nr 2910 B. E., Rönnöfors 3 kr; nr 2911 U. A. L., Söderhamn 3 kr; nr 2912 H. P., Svalöv 5 kr; nr 2913 Ask-Gryttinge mongolvänner gm. I. S., till hemresor 430 kr; nr 2914 M. N., Svärtinge 3 kr; nr 2915 O. K., St. Ved 5 kr; nr 2916 Spbm. från Strömbäck: A. Ö., 12 kr, A. B., 12 kr, E. L., 4 kr; nr 2917 H. W., Tolita 2 kr; nr 2918 K. B., Tyringe 3 kr; nr 2919 L. H., Vinslöv 10 kr; nr 2920 E. W. T., Viksjöfors 3 kr; nr 2921 M. S., Ängelholm 8 kr; nr 2922 B. J., Ängelholm 10 kr; nr 2923 M. D., Stockholm för jan.—febr. 10 kr; nr 2924 T. C., Stockholm 5 kr; nr 2925 S. T., Stockholm 5 kr; nr 2926 A. A., Stockholm 3 kr; nr 2927 M. L., Stockholm 23 kr; nr 2928 A. N., Stockholm 3 kr; nr 2929 E. R., Jönköping 8 kr; nr 2930 L. K., Torsås 10 kr; nr 2931 F. T., Insjön 3 kr; H. T., Insjön 1 kr; nr 2932 Mongolvännerna i Malmö till Anders Marthinsons underhåll gm. M. A., 640 kr; nr 2933 G. A., Jönköping 2 kr; nr 2934 A. P., Allerum 10 kr; nr 2935 A. H., Arvesund 3 kr; nr 2936 V. W., Askersund 3 kr; nr 2937 F. V., Blidsberg 3 kr; nr 2938 C. L., Bankeryd 3 kr; nr 2939 E. N., Borås 3 kr; nr 2940 T. K., Drottningskär 3 kr; nr 2941 H. B., Djurhamn 6 kr; nr 2942 F. A., Floda st. 3 kr; nr 2943 I. A., Fristad 3 kr; nr 2944 H. G., Fridene 5 kr; nr 2945 H. N., Förslövsholm 2 kr; nr 2946 A. E., Glommersträsk 2 kr; nr 2947 A. E., Göteborg 3 kr; nr 2948 H. R. O., Huaröd 1 kr; nr 2949 E. G. C., Hönön 8 kr; nr 2951 G. P., Höör 3 kr; nr 2952 H. E., Hallsta-

hammar 3 kr; nr 2953 E. L., Julita 5 kr; nr 2954 L. M., Kullåkra 15 kr; nr 2955 B. N., Katrineholm 6 kr; nr 2956 H. N., Karlskoga 3 kr; nr 2957 P. M., Lund 25 kr; nr 2958 A. G. B., Lidköping 3 kr; nr 2959 B. H., Landskrona 10 kr; nr 2960 J. A., Mariefred 3 kr; nr 2961 I. H., Malmö 8 kr; nr 2962 E. H., Malmö 20 kr; nr 2963 S. N., Malmö 8 kr; nr 2964 E. E., Malmö 10 kr; nr 2965 B. S., Malmköping till hem- och utresor 5 kr; nr 2966 H. T., Mjöhult till d:o 10 kr; nr 2967 S. R., Norrlån 10 kr; nr 2968 H. M., Norrtälje 2 kr; nr 2969 A. Å., Piteå 5 kr; nr 2970 T. S., Stavsnäs 10 kr; nr 2971 E. J., Strängsered 3 kr; nr 2972 R. O., Sävedalen 8 kr; nr 2973 E. B., Siringe 3 kr; nr 2974 E. A., Skärblacka 2 kr; nr 2975 A. A., Sellnäs 2 kr; nr 2976 A. L., Teg 10 kr; nr 2977 E. P., Viken 4 kr; nr 2978 A. K., Vårgårda 8 kr; nr 2979 P. O. E., Åsarna 8 kr; nr 2980 E. H., Ängelholm 4 kr; nr 2981 A. J., Östersund 100 kr; nr 2982 A. L., Ö. Ljungby 3 kr; nr 2983 L. S., Stockholm 10 kr; nr 2984 E. O. H., Tureberg 3 kr; nr 2985 B. C., Norrköping 2 kr; nr 2986 T. L., Borgholm 10 kr; nr 2987 H. L., Gävunda 4 kr; nr 2988 I. N., Jönköping 2 kr; Våra Minsta, Stockholm gm. Z. W., 100 kr.

Summa Kronor 17.519:72

JANUARI MÅNAD

A. Å., Lövånger 1 kr; nr 1 D. L., Skogstorp 10 kr; nr 2 I. S., Knivsta 3 kr; nr 3 A. N., Johannishus 6 kr; J. R., Stockholm 8 kr; nr 4 H. N., Bjärlöv 3 kr; nr 5 C. N., Allerum 3 kr; nr 6 S. F., Borgholm 3 kr; nr 7 T. H. Bollnäs 3 kr; nr 8 M. G., Bollebygd 15 kr; nr 9 E. W., Getinge 8 kr; nr 10 M. A., Hälsingborg 10 kr; nr 11 G. S., Höreda 5 kr; nr 12 M. B., Jönköping 23 kr; nr 13 B. A., Kåremo 2 kr; nr 14 A. K., Lannabruk 10 kr; nr 15 M. S., Ljungby 3 kr; nr 16 F. P., Malmö 50 kr; nr 17 E. L., Morgongåva 2 kr; nr 18 I. J., Malmö 15 kr; nr 19 A. H., Mönsterås 3 kr; nr 20 J. J., Norrtälje 10 kr; nr 21 G. B., Oskarshamn 5 kr; nr 22 A. P., Ormastorp 5 kr; nr 23 A. F., Rimbo 10 kr; nr 24 H. L., Stavsnäs 3 kr; nr 25 S. J., Sjömarken 10 kr; nr 26 E. W., Tärnaby 2 kr; nr 27 J. O., Tärnsjö 10 kr; nr 28 E. J., Tyringe 8 kr; nr 29 E. Ö., Töreboda 10 kr; nr 30 Mongolvännerna i Trelleborg gm R. I., 175 kr; nr 31 E. L., Ängelholm 10 kr; nr 32 E. L., Ändebol 8 kr; nr 33 J. M., Örebro 50 kr; nr 34 H. E., Örkelljunga 3 kr; nr 35 E. M., Stockholm 8 kr; nr 36 A. G., Stockholm 10 kr; nr 37 E. T., Spånga 1 kr; nr 38 A. J., Stockholm 5 kr; nr 39 T. H., Vassen 5 kr; nr 40 A. W., Stöpafors 2 kr; nr 41 A. J., Ånge 10 kr; K. M. A:s, Stockholm, pensionskassa till Gerda Ollén för jan. 143:75; nr 42 Kollekt i Addis Abbeba, Etiopien, gm pastor M. Lundgren 155:94; nr 43 A. E. S., Asmundtorp 3 kr; nr 44 J. P., Allerum 3 kr; nr 45 A. R., Asmundtorp 10 kr; nr 46 E. P., Borås 3 kr; nr 47 F. L., Bollnäs 20 kr; nr 48 S. L., Borås 5 kr; nr 49 J. T., Donsö 8 kr; nr 50 H. E., Domnarvet 7 kr; nr 51 G. N., Eslöv till hem- och utresor 2 kr; nr 52 S. L., Grimsås 10 kr; nr 53 A. N., Granö 3 kr; nr 54 G. P., Gottröra 3 kr; nr 55 I. U., Göteborg 3 kr; nr 56 E. K., Göteborg 2 kr; nr 57 S. W., Göteborg 5 kr; nr 58 I. P., Hälsingborg 5 kr; nr 59 A. och S. B., Hoverberg 10 kr; nr 60 G. J., Herrljunga 10 kr; nr 61 A. E., Jämjöslätt 50 kr; nr 62 M. S., Jönköping 12 kr; nr 63 A. W., Karlskrona 3 kr; nr 64 D. J., Korsberga 98 kr; nr 65 N. F., Linderås 3 kr; nr 66 E. E., Lerbo 8 kr; nr 67 O. A., Malmö 20 kr; nr 68 R. O., Malmö 3 kr; nr 69 A. K., Madängsholm 8 kr; nr 70 S. B., Motala 8 kr; nr 71 E. H., Norrköping 20 kr; nr 72 O. J., Nora

stad 8 kr; nr 73 U. A., Offerdal 8 kr; nr 74 Torpa och Seglora Ev. Luth. syförening gm E. C., 45 kr; nr 75 I. P., Södertälje 3 kr; nr 76 A. R., Tärnsjö 10 kr; nr 77 S. E., Trekanten 3 kr; nr 78 A. H., Vaggeryd 3 kr; nr 79 L. P., Åstorp 8 kr; nr 80 R. W., Djursholm 3 kr; nr 81 N. J., Stockholm 10 kr; nr 82 M. E., Stockholm 5 kr; nr 83 S. L., Stockholm 3 kr; nr 84 B. A., Stockholm 8 kr; nr 85 U. L., Åkeslund 3 kr; nr 86 L. J., Borås 10 kr; nr 87 A. B., Aspås 8 kr; nr 88 O. P., Avesta 3 kr; nr 89 E. A., Avesta 2 kr; nr 90 A. J., Borås 5 kr; nr 91 E. J., Borås 3 kr; nr 92 E. S., Bankeryd 5 kr; nr 93 L. J., Edsvära 3 kr; nr 94 I. B., Genvalla 10 kr; nr 95 H. O., Göteborg 3 kr; nr 96 M. H., Granbergsdal 5 kr; nr 97 M. L., Hudiksvall 5 kr; nr 98 A. I., Järpen 5 kr; nr 99 S. E., Kvidinge 3 kr; nr 100 S. F., Kristianstad 1 kr; nr 101 E. F., Källna 4 kr; nr 102 A. H., Klässbol 3 kr; nr 103 O. P., Kåremo 3 kr; nr 104 A. B., Kristianstad 25 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 15 kr; nr 105 A. P., Lund 10 kr; nr 106 G. H., Luleå 8 kr; nr 107 A. I., Malmö 5 kr; nr 108 J. S., Mörrum 14 kr; nr 109 K. A., Orrviken 2 kr; nr 110 M. G., Råneå 10 kr; nr 111 G. D., Sala 10 kr; nr 112 E. D., Södra Vi 5 kr; nr 113 R. S., Skarhult 10 kr; nr 114 E. B., Stora Ved 10 kr; nr 115 A. W., Skillingaryd 3 kr; nr 116 J. E., Tärnaby 1 kr; nr 117 E. B., Tärnsjö 3 kr; nr 118 E. W., Vansbro 3 kr; nr 119 S. W., Ystad 10 kr; nr 120 O. H., Stockholm 10 kr; nr 121 E. K., Stockholm 8 kr; nr 122 S. K., Svalöv 12 kr; nr 123 R. A. E., Mora 15 kr; nr 124 E. S., Valla 20 kr; nr 125 C. G. A., Överum 2 kr; nr 126 G. K., Kristinehamn 10 kr; nr 127 K. W., Kristinehamn 5 kr; nr 128 H. S., Hässleholm 2:50; nr 129 E. Ö., Arvika 3 kr; nr 130 K. A., Sandarne 8 kr; Kollekt vid ungdomsmöte å expeditionen 55 kr; nr 131 O. P., Alingsås 5 kr; nr 132 N. P., Allerum 8 kr; nr 133 A. L., Borås 1.000 kr; nr 134 I. S., Borgholm 3 kr; nr 135 F. J., Bredbyn 5 kr; nr 136 H. M., Eskilstuna 5 kr; nr 137 R. E., Göteborg 2 kr; nr 138 E. B., Hedemora 8 kr; nr 139 S. T., Karlstad 2 kr; nr 140 B. J., Karlstad 3 kr; nr 141 M. W., Karlsby 1 kr; nr 142 T. R., Ljungbyholm 5 kr; nr 143 K. G.,Långebro 8 kr; nr 144 R. A., Långsjöby 3 kr; nr 145 A. S., Ljungbyholm 4 kr; nr 146 H. L., Mariestad 8 kr; nr 147 A. K., Mullhyttemo 3 kr; nr 148 O. L., Malmköping 2 kr; nr 149 H. J., Norrköping 5 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare!

Åter sade Jesus till dem: »Frid vare med eder! Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder». *Joh. 20:21.*

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Svenska Mongolmissionens

ÅRSHÖGTID

hålles i Stockholm den 1—4 juni

Lördagen den 1 och söndagen den 2 juni hållas mötena i BETESDAKYRKAN, Floragatan 8 å följande tider:

Lördagen den 1 juni:

Kl. 5 em. Styrelsesammanträde.
Kl. 6 em. Ombudsmöte.
Kl. 7.30 em. Offentligt samkväm.

Söndagen den 2 juni:

Kl. 11 fm. Missionsgudstjänst.
Kl. 3 em. Gemensam middag å Hushållsskolan Margareta.
Kl. 6 em. Missionsmöte.

Medverkande: Missionsföreståndare Viktor Johansson, pastor Arthur Johansson, pastor Johan Hagner, nyhemkomna och hemmavarande missionärer. Solosång av Fru Ester Berggren. Dessutom sång av damkören.

Måndagen den 3 och tisdagen den 4 juni

fortsätter årshögtiden på Bibelinstitutet, Hagaberg, Östertälje.

Ovannämnda talare komma att medverka även där.

De två dagarna vid Hagaberg äro ämnade att bliva missions- och bibelstudiedagar. Det kommer att ordnas för gemensamma måltider på Bibelinstitutet likaså för nattlogi. Helst bör sänglinne och handdukar medtagas. Sådant kan dock erhållas mot särskild avgift. För båda dagarna blir priset 10 kronor.

Kuponger för bröd, smör och kött samt 100 gr. socker medtages.

Vi hoppas, att det skall bli möjligt för många av våra vänner att deltaga dessa dagar.

Anmälan om deltagande bör göras senast den 26 maj.

Utförligare program i nästa nummer.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946
77232

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 6	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Juni 1946

"Om, mani padmé hum".

Som på annat ställe i detta nummer berättas, reste den franske missionären Huc för jämt hundra år sedan över vårt fält i sydöstra Mongoliet för att fortsätta över den mongoliska stäppen ända till Thibet och Lhassa, lamaismens högkvarter. Överallt hörde han från otaliga kloster och tempel och från otaliga tält den klassiska bönen: »om mani padmé hum» mumlas i entonig, oavlåtlig upprepning.

Det var på 1840-talet. Nu leva vi på 1940-talet. Men våra missionärer berätta, att de ständigt ute i tälten träffa på människor, som dagligen tillbringa timmar med sitt bönemummel »Om, mani padmé hum, om, mani padmé hum», i själlös, dyster entonighet.

Det är icke andliga böner de sträva efter att bedja, dessa lamaister, utan många böner — helst tiotusentals!

Denna tomma krampaktiga gudstjänst ha de fortsatt sekel efter sekel. En lång natt — en lång tröstlös natt ha de levat i.

Och denna natt fortfar än.